Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

www.defterianaynosi.com

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

Αναμένοντας την 30η Ιουνίου: δυο βήματα (Μηχανισμός – Μέτρα), μια αναμονή (Διακρατικό δάνειο), καθώς διογκώνονται οι φόβοι για τις ζημιές των Τραπεζών

Τη Δευτέρα, 25/6, αποφασίστηκε το πρωί η προσφυγή στο Μηχανισμό Στήριξης για τις Τράπεζες – την ίδια μέρα υπέβαλε αίτηση και η Ισπανία. Ταυτόχρονα, ανακοινώθηκε η σύσκεψη για τα «μέτρα» για την οικονομία, ενώ σε μια νέα αξιολόγηση ο οίκος Fitch κατέγραψε το πρόβλημα των Τραπεζών σαν το κυρίαρχο της νέας υποβάθμισης, ανοίγοντας το παράθυρο για την συνειδητοποίηση των ευρύτερων προβλημάτων από τα δάνεια των Τραπεζών – μπορεί να χρειαστούν 4 δις τα οποία αντιστοιχούν στο 23% του ΑΕΠ. Όσον αφορά στο διακρατικό δάνειο φάνηκε να καθυστερεί η απάντηση τόσο από τη Ρωσία -παρά το αρχικό θετικό κλίμα- ενώ και η Κινα έδειξε ενδιαφέρον, αλλά δεν έδωσε άμεση απάντηση. Οι επιφυλάξεις, η οι λόγοι της καθυστέρησης δεν έχουν εξηγηθεί ακόμα. Κατά την διάρκεια της εβδομάδας πάντως υπήρχαν έμμεσα αρνητικά σχόλια -εσωτερικά και εξωτερικά- για την πιθανότητα διακρατικού δανεισμού – με προτίμηση προς τον Μηχανισμό. Οι πιθανότητες συνδυασμού επιλογών παραμένουν πάντως.

Ας δούμε τα γεγονότα στη ροή της εβδομάδας:

Στις 30 Ιουνίου, θα οριστικοποιηθεί η πρώτη εικόνα για τα θέματα των τραπεζών, αφού θα κλείσει η ημερομηνία για την ανακοίνωση των προσπαθειών για ανακεφαλαιοποίηση. Με τα μέχρι σήμερα δεδομένα, μόνο η Λαϊκή χρειάζεται βοήθεια για την κάλυψη των ζημιών από τα ελληνικά ομόλογα. Η Τράπεζα Κύπρου προσπαθεί να αποφύγει το δημόσιο έλεγχο. Με φόντο αυτό το πλαίσιο, αναμένονται και οι αποφάσεις για το πώς θα αντιμετωπιστεί η κατάσταση. Η απόφαση για προσφυγή στο Μηχανισμό μάλλον επηρεάστηκε από την ευνοϊκή προσφορά του δανείου στην Ισπανία από την μια, αλλά και από την παρουσίαση των δεδομένων της κυπριακής οικονομίας στη σύνοδο των υπουργών οικονομικών. Η τρίτη μορφή κίνησης, η οποία είχε προσδιοριστεί από την κυβέρνηση, το διακρατικό δάνειο, εξακολουθεί να είναι ανοικτό θέμα. Το

σαββατοκύριακο πραγματοποιήθηκε ένα ταξίδι του Υπουργού Εσωτερικών μαζί με τον διευθυντή της Λαϊκής σε αναζήτηση δανείου ή επενδύσεων στην Τράπεζα από την Κίνα. Όπως και με το ρωσικό δάνειο, το ζήτημα παραμένει ανοικτό.

Το ζήτημα τώρα φεύγει από την ποδοσφαιρική τάση των πρωτοσέλιδων - «μένουν τόσες ώρες», «στην κόψη του ξυραφιού» - και μεταφέρεται σε πιο ρεαλιστικά πλαίσια: στο πως θα διαμορφωθεί η ατζέντα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μετά τις μεταμορφώσεις της τελευταίας περιόδου – τις διεκδικήσεις για ενίσχυση της ανάπτυξης απέναντι στη λιτότητα, και την ενίσχυση του τραπεζιτικού τομέα μέσα στα πλαίσια μιας ευρύτερης ευρωπαϊκής ρύθμισης.

Στο εσωτερικό υπήρχαν και φωνές για επιτάχυνση των διαδικασιών, αλλά και ένα είδος ρητορικής που παρέπεμπε έμμεσα, όμως τώρα, και πάλι σε ένα είδος λιτότητας. Μέρος αυτής της στρατηγικής ήταν και μια σχετικά υπόγεια αλλά ευδιάκριτη προσπάθεια να αμφισβητηθεί η στρατηγική των διακρατικών δανείων. Οι αναφορές ήταν έμμεσες, αλλά κυκλοφορούσαν στα εσωτερικά των εφημερίδων σαν είδος κουτσομπολιού. Η προτίμηση για το Μηχανισμό ήταν εμφανής σε αρκετούς εκπρόσωπους της αντιπολίτευσης. Το αστείο ήταν η αναφορά σε «όρους» για το διακρατικό δάνειο, λες και ο δανεισμός από τις «αγορές» η από αλλού είναι δωρεάν.

Σε αυτό το πλαίσιο, στα μέσα της προηγούμενης βδομάδας είχαμε και μια σχετικά συντονισμένη προσπάθεια αναστήλωσης της εικόνας των τραπεζών – με τέως κεντρικούς τραπεζίτες αλλά και πολιτικούς να κάνουν δηλώσεις στήριξης και «υγείας» για τον τομέα. Και, ταυτόχρονα, στα μικρά γράμματα των εφημερίδων, οι εν δυνάμει «ανάγκες» των τραπεζών διογκώνονται: οι αναφορές στα δάνεια στην Ελλάδα και αλλού λ.χ. που μπορεί να είναι επισφαλή, αυξήθηκαν από 13 στα 30 δις. Αυτό είναι ένα θέμα, το οποίο ήδη πλανιέται. Η αξιολόγηση των Fitch λ.χ. συμπεριλαμβάνει τα δάνεια στον ελληνικό ιδιωτικό τομέα, στα εν δυνάμει προβλήματα, και θέτει το ζήτημα των χρηματοδότησης των τραπεζών σε **άμεση σύνδεση με το δημόσιο χρέος – με το ότι δηλαδή θα χρειαστεί να πληρώσει ο κύπριος φορολογούμενος για τη ζημιά των τραπεζών** μέχρι και 4 δις ευρώ – σε αυτό το πλαίσιο τουλάχιστον. Και φυσικά, το βράδυ της ανακοίνωσης των Fitch, ο Ν.

Παπαδόπουλος έκανε ότι δεν καταλαβαίνει ότι το πρόβλημα του οίκου αξιολόγησης ήταν ακριβώς η πιθανότητα διόγκωσης του δημοσίου χρέους λόγω των τραπεζών και των ζημιών τους. Ο δικηγόρος και οι τραπεζιτικοί του πελάτες. Ανάλογα κινήθηκαν και άλλοι εκπρόσωποι οι οποίοι θεωρούσαν ότι κάτι «καθυστέρησε» - παραβλέποντας ότι και η Ισπανία υπέβαλε αίτηση την ίδια μέρα με την Κύπρο και ότι τα μέτρα για την απόκλιση στο έλλειμμα είναι ένα μικρό ζήτημα μπροστά στον όγκο του Τραπεζιτικού χρέους το οποίο καλείται να αναλάβει το Δημόσιο.

Μέρος του άγχους, τώρα, για μερικούς οι οποίοι στήριζαν, μέχρι το σαββατοκύριακο, την προσφυγή στον Μηχανισμό, είναι ο φόβος μήπως αυξηθεί ο εταιρικός φόρος. Οπότε οι νέες διαμάχες, αν δεν επικρατήσει η «κυπριακή συναίνεση», θα είναι υπόγεια ταξικές – αν θα φορτωθεί το κόστος της διάσωσης των Τραπεζών στους μισθωτούς η αν θα το μοιραστεί και ο συσσωρευμένος πλούτος -εσωτερικός και εξωτερικός- μέσω λ.χ. του εταιρικού φορου. Ανκαι στο ευρύτερο πλαίσιο, και με δεδομένα τα στοιχεία για την κυπριακή οικονομία -έλλειμμα και δημόσιο χρέος σε σαφώς καλύτερη κατάσταση από πολλές ευρωπαϊκές χώρες- η διαπραγμάτευση μπορεί να είναι και θετική – ιδιαίτερα αν εμφανιστεί και το διακρατικό δάνειο.

Σε αυτό το κλίμα, αποφάσισε και ο Ορφανίδης να επαναλάβει τον εαυτόν του. Ο τέως διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας φαίνεται να κινείται στη σφαίρα της αυταπάτης ή της ελπίδας για μετατόπιση του θέματος – επαναλαμβάνει ότι δεν έπρεπε να γίνει το κούρεμα των ελληνικών ομολόγων -δεν έχει εξηγήσει ακόμα αν αγόρασε και η Κεντρική ελληνικά ομόλογα και πότε- αγνοώντας όχι μόνο τα πολιτικά δεδομένα αλλά και τα απλά οικονομικά μεγέθη: ότι αν δεν γινόταν το κούρεμα η ελληνική χρεοκοπία θα συμπαρέσυρε, όχι μόνο 4-5 δισεκατομμύρια ζημιά, αλλά ενδεχομένως όλα τα δισεκατομμύρια επενδύσεων των τραπεζών στα ελληνικά ομόλογα, αλλά και στα ιδιωτικά δάνεια. Και όπως φαίνεται και από την αξιολόγηση των Fitch, η ζημιά από τις τράπεζες θα είναι ευρύτερη – και ο Ορφανίδης δεν αμφισβητούσε ποτέ τους «οίκους»:

«*Σύμφωνα με ανακοίνωση του οίκου αξιολόγησης των Fitch, η υποβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας της Κύπρου είναι το αποτέλεσμα της ουσιαστικής αύξησης κεφαλαίου που ο οίκος πιθανολογεί ότι θα απαιτηθεί από*

τις κυπριακές τράπεζες, σε σύγκριση με την προηγούμενη εκτίμησή που είχε εκδώσει τον Ιανουάριο του 2012.

Αυτό, συμπληρώνεται, οφείλεται κατά κύριο λόγο στην έκθεση των τριών μεγαλύτερων τραπεζών, Κύπρου, Λαϊκής και Ελληνικής Τράπεζας, σε επιχειρηματικά και ιδιωτικά δάνεια και κατά δεύτερο λόγο στην αναμενόμενη επιδείνωση της ποιότητας των εγχώριων στοιχείων ενεργητικού.

Εξάλλου, ο Fitch εκτιμά ότι πέραν του 1,8 δις ευρώ που απαιτείται για την Λαϊκή Τράπεζα, θα χρειαστούν επιπρόσθετες ενισχύσεις κεφαλαίου προς τις κυπριακές τράπεζες, το ύψος των οποίων δύναται να φτάσει τα 4 δις ή το 23% του ΑΕΠ»

Στο επίπεδο των ευρωπαϊκών δεδομένων, υπάρχει μια ευρύτερη ρευστότητα που εξηγεί εν μέρει και την απροθυμία της κυβέρνησης να ανοίξει τα χαρτιά της πρόωρα. Στις επόμενες μέρες - και γενικότερα μήνες – θα διαμορφωθεί το νέο πλαίσιο οικονομικής πορείας της Ε.Ε. και οι συζητήσεις για το έλλειμμα -για την ρύθμιση του ισολογισμού η την επέκταση του ορίου του 3%- τις επενδύσεις στην ανάπτυξη, τη ρύθμιση και τη στήριξη των τραπεζών -υπάρχουν ήδη εισηγήσεις για ενιαία φορολογία και εποπτεία- θα καθορίσουν και τον νέο «χώρο» μέσα στον οποίο θα γίνουν οι επόμενες κινήσεις

Οι αντιφάσεις της υπόθεσης Μαρί: Η απαλλαγή του Γεωργιάδη ή πώς να κατηγορήσεις ένα συνταγματάρχη, γιατί δεν «παρότρυνε» ένα πλοίαρχο να διατάξει εκκένωση

Όσοι καμώνονται ότι εκπλάγηκαν από την αφαίρεση του Συνταγματάρχη Γεωργιάδη από τους κατηγορούμενους για την έκρηξη - και τα θύματα - στο Μαρί, μάλλον δεν τολμούν να δουν την πραγματικότητα και τις αντιφάσεις, που έχουν δημιουργηθεί στην υπόθεση μετά από την περσινή υστερία. Ο Γεωργιάδης ήταν το άτομο το οποίο ανέλαβε το φορτίο – όπως φαίνεται και από την μαρτυρία του - μάλλον στην αστυνομική ανάκριση αφού αρνήθηκε να

μιλήσει στο τσίρκο της επιτροπής Πολυβίου - ο ίδιος είχε επιλέξει το σημείο αποθήκευσης, και υπήρχε σαφής απόφαση για κατασκευή στεγάστρου και «μόνιμη φύλαξη». Αυτά, βέβαια, συγκρούονται, όχι μόνο με τους μύθους των ΜΜΕ του περσινού καλοκαιριού, αλλά αποκαλύπτουν και κάτι πιο σημαντικό – ότι οι ευθύνες στη μονάδα ήταν πολύ περισσότερες από τη μη διαταγή εκκενωσης.

Η κατηγορία εναντίον του Γεωργιάδη είχε να κάμει με το ότι δεν παρότρυνε τον πλοίαρχο Ιωαννίδη να απομακρύνει τους στρατιώτες. Ακόμα και στην κατηγόρια, είναι εξώφθαλμο ότι δεν δόθηκε διαταγή εκκένωσης – και γίνεται προσπάθεια να μεταφερθεί σε άλλους από τους αρμόδιους της μονάδας. Όμως, ένα πλοίαρχος δεν ήξερε ότι όταν ξεσπάσει φωτιά σε πυρομαχικά, έπρεπε να μην προσπαθήσει να την σβήσει, αλλά να διατάξει εκκένωση; Αυτό είναι μέρος των εγχειριδίων του στρατού, τα οποία όφειλε να γνωρίζει. Επιπλέον, ακόμα και στις ελλειπτικές αναφορές Πολυβίου, η καταγραφή της συμβουλής του αξιωματικού υπηρεσίας Θ. Γκρούτση να διατάξει ο Ιωαννίδης «να φύγουν» είναι σαφής – και ο Ιωαννίδης διέταξε, αντίθετα, "ανάκληση" και να πάνε τα πυροσβεστικά κοντά στη φωτιά. Και για αυτό έγινε το μακελειό.

Δεν είναι περίπλοκο πια το τί έγινε.

Το ανθρώπινο λάθος είναι κατανοητό. Αυτό που έγινε, από την πρώτη μέρα, με τα πρωτοσέλιδα ψέματα του μεν Φιλελευθέρου ότι διέταξε εκκένωση ο Ιωαννίδης και του Πολίτη ότι έστελλε προειδοποιητικές επιστολές -που δεν βρέθηκαν ποτέ, αφού φαίνεται ότι ήταν ανύπαρκτες, και ο ίδιος δεν φαίνεται να ασχολήθηκε ιδιαίτερα με το θέμα, ούτε της αποψίλωσης, ούτε καν το τί γίνεται σε περιπτώσεις πυρκαγιάς- ήταν η κατασκευή ενός κλίματος υστερίας – και σε αυτό ο Γ. Εισαγγελέας έχει δίκαιο. Είναι "μεσαιωνική" πρακτική να κατασκευάζεις ένα ψέμα και μετά να θέλεις να αποδοθεί και δικαιοσύνη με βάση αυτό το ψέμα. Τουλάχιστον, ο "Πολίτης" προσπάθησε μετά να καταγράψει την αλήθεια ότι δεν έγινε εκκένωση. Αντίθετα, ο Φιλελεύθερος επέμενε στην ανάγκη λογοκρισίας, από τις 20 του Αυγούστου, όταν έγινε γνωστό ότι εκεί κατάληγαν οι έρευνες της αστυνομίας.

Ο Γεωργιάδης ήταν, επίσης το άτομο το οποίο μίλησε τουλάχιστον τρεις φορές με τον Ιωαννίδη την εβδομάδα πριν την έκρηξη – αμέσως μετά τις πρώτες εκρήξεις στις 4/7, όταν έγινε ενημέρωση για τα μέτρα που έπρεπε να ληφθούν - ανάμεσα τους και η αποψίλωση που δεν έγινε - στις 6/7 (και εδώ

ψεύδεται ο Πολυβίου ότι δεν πληφορηθηκαν οι υπεύθυνοι της βάσης αφού καταγράφει και ο ίδιος την συνάντηση) και ήταν το άτομο με το οποίο μίλησε ο Ιωαννίδης την νύχτα της έκρηξης και του είπε ότι πήραν φωτιά τα χόρτα.

Για ποιό πράγμα θα κατηγορείτο ο Γεωργιάδης;

Αλλά, τα ΜΜΕ κάνουν, ήδη, γαργάρα την "απόδραση" του Τσαλικίδη. Η περίπτωση Τσαλικίδη είναι ενδιαφέρουσα για άλλους λόγους:

1. Εκφράζει κατ' αρχήν την παράδοξη σχέση εξάρτησης και εξαίρεσης ελληνικού και κυπριακού στρατού. Το ότι δεν δικάζονται στην Κύπρο οι Έλληνες αξιωματικοί είναι εκφραστικό. Και, ίσως, εδώ σε αυτήν την παράδοξη σχέση να βρίσκεται και η απάντηση σε ένα ακόμα παράδοξο σκάνδαλο της υπόθεσης Μαρί – το ότι τα δείγματα που λήφθηκαν το Φεβράρη του 2011, δεν στάλθηκαν στο χημείο του κράτους, αλλά υπήρχε πρόθεση να σταλούν στην Ελλάδα, και δεν στάλθηκαν ποτέ. Δεν αρθρώθηκε από κανένα, η ερώτηση γιατί λήφθηκε η συγκεκριμένη απόφαση.
2. Ο Τσαλικίδης είχε πιο άμεσα ευθύνες, αφού είχε παρατηρήσει τα προβλήματα με το στέγαστρο και ενώ ήξερε, λόγω θέσης ότι η μονάδα είχε χρήματα για έργα - όπως καταγράφεται στα στρατιωτικά έγγραφα - δεν έκανε τίποτε για ένα στέγαστρο έστω. Επιπλέον, δεν διαβίβασε την έκθεση Γεωργιάδη στον Υπουργό την εβδομάδα πριν την έκρηξη. Αλλά και πάλι, δεν ήταν ο μόνος – και άλλοι λειτουργοί δεν διαβίβασαν αποφάσεις και έγγραφα – μερικοί μάλιστα πλαστογράφησαν κάποια από αυτά, και ο Φιλελεύθερος, τον Αύγουστο του 2011, διαμαρτυρόταν γιατί να γίνει έρευνα εναντίον τους – παρά την τεκμηριωμένη πλαστογραφία.

Σε αυτό το πλαίσιο, η θέση του Βοηθού Γενικού Εισαγγελέα ότι η δίωξη εναντίον των υπουργών είναι επίσης αμφίβολη, αφού αφαιρούνται σημαντικοί κρίκοι της αλυσίδας πληροφόρησης και αποφάσεων, είναι σωστή επίσης.

Όταν κάποιος δεν βλέπει το τί έγινε το βράδυ και αναζητά αλλού ευθύνες, θα έχει όντως προβλήματα τεκμηρίωσης σε δικαστήρια.

Προεκλογικά: η κίνηση Μαλά στο ΑΚΕΛ, οι επιλογές του ΔΗΚΟ και οι ενδιάμεσοι πάλι

Η απόφαση του ΑΚΕΛ, να κινηθεί με την εισήγηση του κ. Μαλά ως υποψήφιου φαίνεται να εξέφραζε δύο εσωτερικές δυναμικές και μια εξωτερική προοπτική. Η αναποφασιστικότητα του ενδιάμεσου φαίνεται ότι λειτούργησε καταλυτικά στο ΑΚΕΛ - θυμίζοντας ίσως μέρες του 98 – ανκαι η πιθανότητα συνεργασίας ΑΚΕΛ – ΔΗΚΟ - με άξονα εννοείται την πλειοψηφική τάση του κόμματος - ήταν μια ρεαλιστική πιθανότητα με βάση τις εξελίξεις, η κίνηση του ΑΚΕΛ φάνηκε να προκρίνει ότι το ΔΗΚΟ δεν μπορούσε να συγκροτηθεί στη συγκυρία και να διεκδικήσει την προεδρία με δικό του υποψήφιο – η παρουσία του Ν. Παπαδόπουλου λ.χ. είναι σαφώς μια δυσκολία για το κόμμα, αφού ο ίδιος προσφέρεται για χρησιμοποίηση από άλλα κόμματα ενάντια στα συμφέροντα του δικού του. Πέραν, ωστόσο, από τις αδυναμίες συγκρότησης του ΔΗΚΟ φαίνεται να υπήρχαν και εσωτερικά ζητήματα στο ΑΚΕΛ. Η διαρροή στην Αλήθεια λ.χ. δεν έγινε με στόχο την δημοσιοποίηση μιας συλλογικής απόφασης, αλλά όπως φάνηκε από την αντίδραση του Α. Κυπριανού, μάλλον διέρρευσε από άλλους εν δυνάμει υποψήφιους. Άρα το ΑΚΕΛ είχε να αντιμετωπίσει και πιθανότητες εσωτερικών φιλοδοξιών ή και άλλων υποψηφιοτήτων. Οι δυο επικρατέστεροι υποψήφιοι από την επιλογή Γ - κομματικό χώρο - οι Κατσουρίδης και Καζαμίας, ταυτίστηκαν αμέσως με την απόφαση για την υποψηφιότητα Μαλά, οπότε μάλλον δεν το διέρρευσαν αυτοί. Μια άλλη παράμετρος, η οποία φαινόταν στο ίντερνετ και ιδιαίτερα στο facebook και εν μέρει στην blogόσφαιρα, ήταν μια τάση στην βάση της αριστεράς για αριστερό υποψήφιο – κάτι που εκφράστηκε και με το σεβαστό ποσοστό του 25% ως διαφωνία.

Σε αυτά τα πλαίσια, οι επιλογές του επίσημου ΔΗΚΟ φαίνεται να είναι γενικως ανοικτές και στους δυο μεγάλους πόλους [αριστερά, δεξιά] – ενώ αφέθηκε τουλάχιστον ρητορικά ανοικτό και το σχήμα επιστροφής στην προσπάθεια των «ενδιάμεσων». Ο Βότσης, την Κυριακή, σε συνέντευξη του στο Φιλελεύθερο άφησε ανοικτή και την πιθανότητα στήριξης από τον πρώτο γύρο – που μπορεί να ερμηνευτεί και σαν πιθανότητα στήριξης Αναστασιαδη ανκαι η ίδια εφημερίδα την Δευτέρα τόνιζε ότι είναι «δύσκολο» και επανέφερε το σενάριο «Κεραυνού». Το ΔΗΚΟ διατηρεί, βέβαια, κάποιες ελπίδες για δικό του υποψήφιο ακόμα, αλλά με δεδομένο ότι ο Ν. Παπαδόπουλος φαίνεται να είναι μέρος του μηχανισμού του Λιλλήκα, το κόμμα είναι λίγο εγκλωβισμένο. Οι επιλογές Κάρογιαν που κράτησαν μέχρι τώρα μια πρωτοβουλία στις

διαδικασίες θα δείξουν και το πώς θα ξανατοποθετηθεί το ΔΗΚΟ ως παίκτης, αντί σαν απλό συμπλήρωμα, αλλά και πώς θα διαμορφωθούν οι ισορροπίες μετεκλογικά στο ΔΗΚΟ.

Στον ΔΗΣΥ, ενδεχομένως, να νοιώθουν κάπως ανακουφισμένοι με την αποτροπή επιλογής υποψήφιου από τον ενδιάμεσο χώρο που θα είχε δυνατότητα στήριξης από το ΑΚΕΛ, ενώ η υποψηφιότητα Μαλά είναι ακόμα υπό διαμόρφωση για να κριθεί. Όσο αφορά το ΔΗΚΟ, ωστόσο η επιλογή είναι δίκοπο μαχαίρι – οι μεν φιλελεύθεροι του Πολίτη θα τα έδιναν όλα για τους ψήφους του ΔΗΚΟ, αλλά αν το ΔΗΚΟ στηρίξει ΔΗΣΥ από τον πρώτο γύρο και διασπαστεί - με διαρροές προς τα αριστερά και άλλους απορριπτικούς υποψήφιους - είναι εν δυνάμει πρόβλημα για τις επόμενες μέρες – ποιά πτέρυγα του ΔΗΚΟ θα στηρίξει ο ΔΗΣΥ, πώς θα μοιραστεί το ρουσφέτι με τόσους υποψήφιους που να αλληλοαποκλείονται, και πώς θα διαμορφωθούν οι ισορροπίες στη βουλή;

Από πλευρά του ΑΚΕΛ, μάλλον ποντάρουν στη δυναμική της νέας προσωπικότητας που θα λειτουργήσει στον ευρύτερο κεντρώο και κεντροαριστερό χώρο. Η ανάλυση του Πανίκου Χαραλάμπους στον Φιλελεύθερο, παρά τις κάποιες υπερβολές για την ωριμότητα του πολιτικού συστήματος, είναι η πιο λογική μέχρι στιγμής. Το ΑΚΕΛ κατεβαίνει με μια ανοικτή πλατφόρμα που στηρίζει τη βασική γραμμή του αριστεράς - και δημιουργεί τη βάση συνέχειας για ότι θα ακολουθήσει στο κυπριακό, στα οικονομικά, τον εκσυγχρονισμό-εκδημοκρατισμό - στο πρότυπο του Βασιλείου - τόσο στις εκλογές, όσο και στην προοπτική μιας ευρύτερης ρευστής περιόδου μετεκλογικα.

Υπάρχει κάτι από την ανανέωση σε στυλ που κυκλοφορεί ευρύτερα και στην Ευρώπη στην επιλογή Μαλά. Όπως σωστά το έθεσε ο Χαραλάμπους, το θέμα είναι αν θα μπορέσει να φτιάξει την ισορροπία συνέχειας και ανανέωσης ο Μαλάς. Η γραμμή από «το Μακάριο και το Βασιλείου» είναι σαφής – και είναι και ένα σημείο με το οποίο το ΑΚΕΛ ελπίζει να αντλήσει στήριξη από τον ευρύτερο μη-δεξιό χώρο ή το χώρο των αριστερών εκσυγχρονιστών.

Αξίζει να αναφερθεί ότι μερικές δεξιές εφημερίδες επιμένουν να επαναφέρουν την πιθανότητα Χριστόφια, αν και χωρίς κίνηση για λύση αυτό μάλλον ακούγεται ως θεωρητική άσκηση.

Στο κεντρώο και απορριπτικό μέτωπο, το οποίο αγωνίστηκε με τόση ένταση ενάντια στο Χριστόφια, δεν φαίνεται να υπάρχει ούτε συνοχή, ούτε προοπτική αυτή την περιοδο. Μετά τα απογοητευτικά αποτελέσματα των βουλευτικών του 2011, φάνηκε για μια στιγμή φέτος ότι ο ευρύτερος απορριπτικός χώρος να μπορεί να διεκδικήσει ξανά μια θέση στην τελική αναμέτρηση. Τελικά, δεν βγήκε υποψηφιότητα από τη δεξιά, και μόνο ο Κάρογιαν φάνηκε να αντιλαμβάνεται ότι μια αξιόπιστη υποψηφιότητα θα μπορούσε να γίνει μόνο με συνεργασία με το ΑΚΕΛ. Τώρα, η ΕΔΕΚ προσπαθεί να μαζέψει τα αποσπάσματα σε μια νέα προσπάθεια ενώ το ΔΗΚΟ παρακολουθεί εξ αποστάσεως.

Ξέπλυμα μικρών και μεγάλων κεφαλαίων: διακίνηση κεφαλαίων βόρεια και νότια της πράσινης γραμμής

Ενώ από την δίκη του Τσοχατζόπουλου στην Ελλαδα προέκυψαν αναφορές για τις εταιρείες υπόγειας διακίνησης κεφαλαίων μέσω Κύπρου, το σπορ των υπόγειων τραπεζιτικών συναλλαγών δεν φαίνεται να είναι ειδικότητα μόνο στις τράπεζες της μιας κοινότητας. Η εφημερίδα Χαβαντίς στις 26/6, γράφει ότι Νιγηριανοί που βρίσκονται στα κατεχόμενα ως φοιτητές ασχολούνται με το ξέπλυμα χρήματος. Σύμφωνα με το δημοσίευμα, το θέμα άρχισε να λαμβάνει ανησυχητικές διαστάσεις και παρακολουθείται στενά από το «υπουργείο δημοσιονομικών» και την «Κεντρική Τράπεζα». Συγκεκριμένα, όπως αναφέρεται στο δημοσίευμα, παρατηρείται το φαινόμενο Νιγηριανοί φοιτητές να αποστέλλουν, μέσω του συστήματος μεταφοράς χρημάτων Western Union εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια στη Νιγηρία κάθε μήνα. Η μεταφορά των χρημάτων, μέσω του πιο πάνω συστήματος δήλωσε στην εφημερίδα διευθυντής τράπεζας - δεν αναφέρονται άλλα στοιχεία- είναι εύκολη και οι τράπεζες μπορεί να κερδίζουν 40 με 50 δολ. κάθε αποστολή.

Το εν λόγω σύστημα, βρίσκεται υπό παρακολούθηση σε αρκετές χώρες μετά το σκάνδαλο που ξέσπασε στην Αγγλία, όπου Νιγηριανός απέστειλε στην Νιγηρία, μέσω του συστήματος αυτού 12 εκ. Στερλίνες, μέσα σε εφτά χρόνια το όνομα του οποίου φαίνεται και ως παραλήπτης σε αρκετές αποστολές που

γίνονται από τα κατεχόμενα. Η Ελβετία καταπολέμησε το φαινόμενο αυτό με ψηλές ποινές, ακόμα και με απελάσεις ατόμων. Ένα από τα ονόματα που κρύβεται πίσω από το κύκλωμα αυτό, είναι αυτό του παλιού δικτάτορα της Νιγηρίας, Σανί Αμπάτσια (Sani Abacha), ο οποίος κατάφερε να «ξεπλύνει» συνολικό ποσό 1.3 τρις.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Για εργασιακές συνθήκες Μεσαίωνα στην αλυσίδα ξενοδοχείων Τσόκκος, κάνουν αναφορά οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ. Συγκεκριμένα, ΠΕΟ και ΣΕΚ κατηγορούν τη διεύθυνση της εταιρίας Τσόκκος, ότι χωρίς καμμιά διαβούλευση, έκοψε το Ταμείο Προνοίας από πολλούς εργαζόμενους, αφαίρεσε το επίδομα διακεκομμένου ωραρίου και δεν καταβάλλει αποζημίωση για την κυριακάτικη εργασία και τις γιορτές. Επίσης, η εταιρία εξαναγκάζει τους εργαζόμενους σε εξαήμερη, αντί πενθήμερης εργασίας, χωρίς αποζημιώσεις και σε 12ωρη εργασία τους κοινοτικούς εργαζόμενους, χωρίς καταβολή υπερωριών.

Μετά από την γενική συνέλευση, που πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 22 Ιουνίου και κατόπιν μυστικής ψηφοφορίας, **οι εργαζόμενοι εξουσιοδότησαν τις συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ να προχωρήσουν στη λήψη απεργιακών μέτρων** οποιαδήποτε στιγμή κρίνουν ως κατάλληλη, θέτοντας έτσι υπό κατάσταση απεργίας όλα τα ξενοδοχεία της εταιρίας Τσόκκος.

Οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ καταγγέλουν την παραβίαση των Συλλογικών Συμβάσεων της Μεταλλουργικής Βιομηχανίας από την εταιρία «CYPROMETAL LTD». Η «CYPROMETAL LTD» είναι υπεργολάβος σε εργασίες της ΑΗΚ στον Ηλεκτροπαραγωνικό Σταθμό Βασιλικού. Σύμφωνα με τις συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ, οι κοινοτικοί εργαζόμενοι στην εταιρία, έχουν εξαναγκαστεί να υπογράψουν προσωπικά συμβόλαια και να εργάζονται 66 ώρες τη βδομάδα (7 μέρες) με ωριαίο ακάθαρτο μισθό 4.05 ευρώ. Για την εξεύρεση λύσης, το Υπουργείο Εργασίας κάλεσε τον εργολάβο και τις συντεχνίες σε συνάντηση, σε διαφορετική

περίπτωση θα κηρυχθεί αδιέξοδο με πιθανότητα την κήρυξη απεργίας διαρκείας.

Η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ πραγματοποίησε συνάντηση με τον Γ.Γ του ΑΚΕΛ Άντρο Κυπριανού, με σκοπό τη συζήτηση του Γενικού Σχεδίου Υγείας (ΓεΣΥ), καθώς στον τομέα της Υγείας εργάζονται περί τις 4.5 χιλιάδες μέλη της ΠΑΣΥΔΥ, αλλά και γενικότερα τη λήψη μέτρων για την εξυγίανση της κυπριακής οικονομίας. Ο γ.γ της ΠΑΣΥΔΥ Γλαύκος Χατζηπέτρου τόνισε πως το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζει η κυπριακή οικονομία οφείλεται στην έκθεση των κυπριακών τραπεζών στην ελληνική αγορά – κάτι το οποίο δεν πρέπει να αποσιωπείται – και πως η ΠΑΣΥΔΥ δεν αποδέχεται να θεωρείται η δημόσια υπηρεσία και οι δημόσιοι υπάλληλοι, ως οι υπαίτιοι των προβλημάτων της οικονομίας.

Ο κ. Χατζηπέτρου πρόσθεσε πως οι μεγαλύτερες μειώσεις των δημοσίων, σημαίνουν και μεγαλύτερες μειώσεις των ιδιωτικών υπαλλήλων που βρίσκονται σε χειρότερη μοίρα και κάλεσε τους εργαζόμενους σε συνεργασία, ώστε όλοι να έχουν ένα αξιοπρεπή μισθό και μια αξιοπρεπή σύνταξη.

ΔΙΕΘΝΗ

Ρίο+20:
Από τις Διαπραγματεύσεις για την "Πράσινη Ανάπτυξη" στα Κινήματα για την Παγκόσμια Δικαιοσύνη

Από τις 20 μέχρι τις 22 Ιουνίου, διοργανώθηκε στο Ρίο της Βραζιλίας, η Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Αειφόρο Ανάπτυξη (United Nations Conference on Sustainable Development), η οποία αυτήν τη φορά έφερε την ονομασία Ρίο+20 (Rio+20). Πρόκειται για την 4η παγκόσμια διάσκεψη του ΟΗΕ για την αειφόρο ανάπτυξη. Η 1η διοργανώθηκε στη Στοκχόλμη το 1972, η 2η στο Ρίο το 1992 και η 3η στο Γιοχάνεσμπουργκ το 2002.

Όπως συνέβη και στη Διάσκεψη του Γιοχάνεσμπουργκ, οι κρίσιμες διεθνείς διαπραγματεύσεις οδήγησαν σε άλλη μία σημαντική διπλωματική αποτυχία, η οποία δεν αποτελεί παρά προέκταση της αποτυχίας του καθεστώτος της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Για την ακρίβεια, η Διάσκεψη του Ρίο+20 οδήγησε σε μία αρκετά μετριοπαθή συμφωνία μεταξύ των πλούσιων και ανεπτυγμένων κρατών του βόρειου ημισφαιρίου, στο πλευρό των οποίων τάσσονται οι διεθνείς χρηματοπιστωτικοί θεσμοί (Παγκόσμια Τράπεζα, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, κτλ), και των φτωχών και αναπτυσσόμενων κρατών του νότιου ημισφαιρίου, στο πλευρό των οποίων τάσσονται ριζοσπαστικά κοινωνικά και πολιτικά κινήματα. Η αποτυχία της διάσκεψης αποτυπώνεται, ξεκάθαρα, στο τελικό κείμενο που υπέγραψαν οι εκπρόσωποι των κρατών μελών του ΟΗΕ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Το Μέλλον Που Θέλουμε» (“The Future We Want”), το οποίο δεν περιέχει οποιουσδήποτε νέους, δεσμευτικούς και φιλόδοξους στόχους για τη διαμόρφωση και την εφαρμογή μίας παγκόσμιας ολοκληρωμένης πολιτικής για την αειφόρο ανάπτυξη. Μάλιστα, η λύση που προτάθηκε αρχικά από τις πολιτικά και οικονομικά ισχυρές δυνάμεις του πλανήτη για να εξέλθει η ανθρωπότητα και ο πλανήτης από την πολυδιάστατη οικονομική, κοινωνική, πολιτική και οικολογική κρίση, ήταν η προώθηση της «πράσινης οικονομίας» (“green economy”), μίας πολιτικής, η οποία ενώ φαινομενικά αποσκοπεί στην αειφόρο ανάπτυξη και την εξάλειψη της φτώχιας, ουσιαστικά στηρίζεται στο γνωστό “business as usual” σενάριο του «πράσινου καπιταλισμού» (“green capitalism”) και βάζει το λύκο (πολυεθνικές επιχειρήσεις) να προσέχει τα πρόβατα (εκλεγμένες κυβερνήσεις).

Παράλληλα, η αποτυχημένη έκβαση των διαπραγματεύσεων θα πρέπει να ειδωθεί κι ως μία επιτυχία όλων εκείνων των κοινωνικών και πολιτικών κινημάτων, τα οποία για άλλη μία φορά στάθηκαν στο πλάι των φτωχότερων και ασθενέστερων πληθυσμών του πλανήτη. Όπως έγινε και σε μία σειρά από άλλες διασκέψεις διεθνών θεσμών (π.χ. της Παγκόσμιας Τράπεζας, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, των G20, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, κα), οι μαζικές και δυναμικές διαμαρτυρίες έξω από τις αίθουσες διαπραγματεύσεων του ΟΗΕ στάθηκαν εμπόδιο στην επιτυχή έκβαση των διαπραγματεύσεων, οι

οποίες στηρίζονταν σε διάφορες πολιτικές ιδιωτικοποίησης των φυσικών πόρων και ισχυροποίησης των επιχειρηματικών συμφερόντων.

Αποκορύφωμα, όμως. των κινηματικών δράσεων, αποτέλεσε η Διάσκεψη των Ανθρώπων (People's Summit), η οποία συγκροτήθηκε στη βάση πέντε διαφορετικών Ολομελειών (Plenaries) που αφορούσαν τις ακόλουθες ριζοσπαστικές προοπτικές:
- Δικαιώματα για Κοινωνική και Περιβαλλοντική Δικαιοσύνη (Rights for Social and Environmental Justice)
- Διαφύλαξη των Φυσικών Πόρων, Ενάντια στην Εμπορευματοποίηση της Φύσης (Defense of Common Goods, Against the Commodification of Nature)
- Διατροφική Κυριαρχία (Food Sovereignty)
- Ενέργεια και Βιομηχανίες Εξόρυξης (Energy and Extractive Industries)
- Εργασία για Μία Άλλη Οικονομία και Νέα Παραδείγματα για την Κοινωνία (Labor for Another Economy and New Paradigms for Society).

Μέσω της Διάσκεψης των Ανθρώπων, περιβαλλοντιστές, ιθαγενείς, εργάτες, συνδικαλιστές, αγρότες, ακτήμονες, γυναίκες, νέοι, ειρηνιστές και αριστεροί ακτιβιστές ένωσαν τις δυνάμεις τους και κατάφεραν να πλήξουν τις διεθνείς διαπραγματεύσεις, αναδεικνύοντας την από-νομιμοποίηση των διπλωματικών συζητήσεων και αποδεικνύοντας ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Ένας άλλος κόσμος, ο οποίος θα είναι απαλλαγμένος από όλες τις μορφές κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, όπως η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, η νεοαποικιοκρατία και ο μιλιταρισμός. Ένας άλλος αειφόρος, δίκαιος και ειρηνικός κόσμος, ο οποίος θα κτιστεί στη βάση της συμμετοχής και της κυριαρχίας των λαών και όχι των επιχειρήσεων, στη βάση της κατοχύρωσης και προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και όχι των οικονομικών συμφερόντων.

Μαρτυρίες ακτιβιστών από το Ρίο:

- Patricia Lerner, Senior Political Advisor of Greenpeace International – Wednesday, June 19, 2012: “Fossil fools from G20 to Rio+20”

- Nnimmo Bassey, Director of Environmental Rights Action / Friends of the Earth Nigeria and Chair of Friends of the Earth International – Thursday, June 20, 2012: “The energy for sustainability in the streets”
- Kumi Naidoo, Executive Director of Greenpeace International – Friday, June 21, 2012: “From hope to despair”
- Dipti Bhatnagar, Campaigner of Friends of the Earth Mozambique and Coordinator of Friends of the Earth International Climate Justice and Energy Sovereignty Program – Saturday, June 22, 2012: “What has taken place at the People’s Summit”
- Nnimmo Bassey, Director of Environmental Rights Action / Friends of the Earth Nigeria and Chair of Friends of the Earth International – Saturday, June 22, 2012: “Rio without the principles”

Ευρωπαϊκή ρευστότητα: οι Βρετανοί σκέφτονται με φόντο την έξοδο, ενώ οι κέντροευρωπαίοι με φόντο την ομοσπονδία

Η νέα έκδοση του Economist έχει ως δεύτερο θέμα στο εξώφυλλο ένα σχόλιο για την πιθανότητα εξόδου της Βρετανίας από την Ε.Ε. Αν και το περιοδικό δεν υποστηρίζει την πιθανότητα, τη βλέπει ωστόσο σαν κάτι που μπορεί να προκύψει από δυο κατευθύνσεις –εσωτερικά και εξωτερικά. Εσωτερικά, υπάρχει η πιθανότητα να εμφανιστεί το ζήτημα, αφού προβληθεί αρχικά από κάποια παράταξη η διεκδίκηση δημοψηφίσματος για τις επερχόμενες διαδικασίες στην Ευρώπη – οι εργατικοί μπορεί να το προβάλουν για να διασπάσουν την εκλογική βάση των συντηρητικών, ενώ και οι συντηρητικοί μπορεί να το χρησιμοποιήσουν ως μηχανισμό συσπείρωσης. Στο εξωτερικό, τα πράγματα είναι μάλλον πιο σαφή: η Βρετανία βρίσκεται με το ένα πόδι στην Ε.Ε., αλλά ανίκανη να επηρεάσει οποιεσδήποτε εξελίξεις, οπότε η θέση της εξαρτάται, μάλλον, από τις αποφάσεις του κεντροευρωπαϊκού πόλου – στον βαθμό που η ενοποίηση προς ένα είδος ομοσπονδιακής Ευρώπης θα προχωρήσει ως αποτέλεσμα των πιέσεων της οικονομικής πραγματικότητας είναι πιθανόν οι Βρετανοί να ανακαλύψουν ότι οι αποφάσεις θα παίρνονται με μηχανισμούς που τους προσπερνούν.

Κοιτάζοντας την ευρύτερη ύλη του τεύχους, η βρετανική δυσφορία φαίνεται έκδηλα στην περιγραφή του γαλλικού πολιτικού σκηνικού, όπου ο Ολάντ

περιγράφεται - μετά από τα αποτελέσματα των γαλλικών εκλογών - όχι μόνο ως πανίσχυρος, αλλά και ως επικίνδυνος. Οι γαλλικές θέσεις που κάνουν τον Economist, αλλά και το χρηματιστήριο του Λονδίνου να ανατριχιάζει και να βλέπει σχεδόν ένα Λένιν πίσω από την σοσιαλδημοκρατική προβιά του Ολάντ είναι τα ακόλουθα: η επίμονη επίθεση του στο «κόσμο του χρηματιστηριακού κεφαλαίου», η θέση του υπουργού οικονομικών ότι η Γαλλία θα πετύχει τους στόχους της, χωρίς «πολιτική λιτότητας», η πρόθεση για επέκταση του στόχου για ισολογισμένο προϋπολογισμό μέχρι το 2017, η πρόθεση για αύξηση των φορών για τον πλούτο και τις εταιρείες. Είναι σε αυτό το πλαίσιο που έγινε και η δήλωση-πρόσκληση του Κάμερον ότι αν αυξήσει τη φορολογία η Γαλλία, οι γαλλικές εταιρείες είναι ευπρόσδεκτες στην Βρετανία. Η "πρόσκληση" προκάλεσε με την γαλλική ειρωνεία ότι το «κόκκινο χαλί» θα βραχεί από την αναμονή.

Πίσω από την αντιπαράθεση διαφορετικών στρατηγικών, υπάρχουν ενδεχομένως και διαφορετικές δομικές στρατηγικές μέσα στην Ευρώπη. Η Βρετανία εξακολουθεί να προβάλει το μοντέλο ενός καταφυγίου του χρηματιστηριακού κεφαλαίου - το οποίο αντίθετα οι υπόλοιποι ευρωπαίοι θέλουν να φορολογήσουν - ενώ η Γαλλία φαίνεται να υιοθετεί το ρόλο της στήριξης ενός ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου. Ήδη, η Βρετανία βρίσκεται στο μέσο μιας παρακμάζουσας πορείας, καθώς το κοινωνικό κράτος περικόπτεται συνεχώς από το 1980, χωρίς να υπάρχει τέλος στην διαδικασία – αρχικά ήταν η Θάτσερ που υποσχόταν μια βασική προσαρμογή, ύστερα ήταν ο Μπλερ με τις δικές του αναπροσαρμογές, σήμερα είναι το δίδυμο Κάμερον-Κλεγκ. Σε όλη αυτήν την διαδικασία, η παρακμή του ρόλου της Μ. Βρετανίας απεικονίζεται όχι απλώς στις περικοπές στο κράτος πρόνοιας, αλλά και στην αυξανόμενη εξάρτηση της χώρας από το χρηματιστηριακό κεφάλαιο, το οποίο, όμως, είναι το ίδιο ρευστό στην μετακίνηση του, όπως είναι στον ερχομό του.

Αντίθετα, στο εσωτερικό του ευρωπαϊκού πυρήνα, φαίνεται να διαμορφώνεται ένα νέο πλαίσιο ηγεμονικής συναίνεσης. Στη Γερμανία, τα δυο μεγάλα κόμματα συναίνεσαν για το σύμφωνο σταθερότητας, ενώ οι ηγέτες των τεσσάρων μεγάλων οικονομιών - Γερμανίας, Γαλλίας, Ισπανίας, Ιταλίας - φάνηκε να κινούνται προς έγκριση κονδυλίων για την ανάπτυξη, ενώ πληθαίνουν και οι φήμες για κάποιες κινήσεις την Ευρωπαϊκής Κεντρικής

Τράπεζας σε σχέση με τα κρατικά ομόλογα χωρών υπό πίεση. Οι Γερμανοί φαίνονται έτοιμοι να υποχωρήσουν σε πιο χαλαρή ροή χρήματος, αν κερδίσουν στην πορεία δομικής ομοσπονδοποιήσης.

Οι πιέσεις από τα κάτω και τα άκρα, βέβαια, συνεχίζονται. Η ανακούφιση που πρόσφεραν οι ελληνικές εκλογές είχε να κάνει και με το ότι δεν κέρδισαν κοινοβουλευτική πλειοψηφία οι αντιμνημονιακοί, αλλά και το ότι δεν επαναλήφθηκε ένα σενάριο ακυβερνησίας το οποίο να είναι ενδεχομένως και η στρατηγική δυνάμεων και τάσεων, όπως λ.χ. του ΚΚΕ, στην ελληνική κοινωνία, οι οποίες να βλέπουν την συγκυρία ως σημείο αναφοράς για ευρύτερες μεταμορφώσεις. Η μετεκλογική κυβέρνηση στην Ελλάδα με ένα τριπλό σχήμα δεξιάς -κεντροαριστεράς-ήπιας αριστεράς δεν φαίνεται σταθερή και η όλη κατάσταση, μάλλον, θα επανέλθει ως ζήτημα.

Οι τάσεις και οι πιέσεις στην Ευρωπαϊκή ένωση ευρύτερα, φαίνονται να αυξάνονται για αυτό και η προσπάθεια για στροφή προς ένα είδος σοσιαλδημοκρατίας με βάθεμα της ενοποίησης: οι συγκρούσεις στην Ισπανία είχαν και στοιχεία βίας με ιστορικούς συμβολισμούς στις Αστούριες, από την μια, ενώ σε ένα από τα πιο "ικανοποιητικά" μοντέλα, μέχρι στιγμής, την Ολλανδία, η εκλογική κατάσταση φαίνεται να κινείται, επίσης, εκτός ελέγχου: η ακροδεξιά έριξε την κυβέρνηση αρνούμενη να συναινέσει στις περικοπές, και ενώ αρχικά φάνηκε να χάνει ποσοστά, η στροφή της προς ένα αντιευρωπαϊκό τόνο - ο οποίος αντικατάστησε τον αντί-μουσουλμανικό στο παρόν στάδιο- της ξαναέδωσε ποσοστά, ενώ και το «σοσιαλιστικό κόμμα» της άκρας αριστεράς φαίνεται να βγαίνει κερδισμένο - ξεπετώντας όχι μόνο την ακροδεξιά αλλά και του κυβερνώντες φιλελεύθερους - με σύνθημα το να αγνοηθεί το όριο του 3% στο έλλειμμα - και όχι μόνο ο στόχος του ισολογισμού - και την ανατροπή των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων – σπρώχνοντας και το πιο κεντροαριστερό κόμμα να διεκδικεί αμφισβήτηση του ελλείμματος του 3%.

Σε αυτό το κλίμα, η ημερομηνία λήξης της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών από την μια και η συνοδός της κορυφής της Ε.Ε., από την άλλη, η οποία θα δώσει και τις βασικές κατευθύνσεις, αλλά και θα διαφανούν ίσως και οι τάσεις που διαμορφώνονται.

«Μέση Ανατολή»: ισορροπία έντασης στην Αίγυπτο και πολέμου στα τουρκο-συριακά σύνορα, νέες μάχες στην Λιβύη, άγχος στις Μοναρχίες και συγκρούσεις στο Ισραήλ

Μέχρι πριν λίγες βδομάδες, το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών στην Αίγυπτο θεωρούνταν λίγο πολύ δεδομένο – με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα κέρδιζε κάποιος ισλαμιστής. Κέρδισε, τελικά, ο υποψήφιος της Μουσουλμανικής αδελφότητας, αλλά σε ένα σκηνικό, όπου παρά την ένταση της εκστρατείας και την παρέμβαση του στρατού τις τελευταίες εβδομάδες, μόνο οι μισοί ψηφίσαν και ο ισλαμιστής πήρε μόλις 51.+% απέναντι στον τελευταίο πρωθυπουργό του Μουμπάρακ, τον Α. Σαφίκ που πήρε ένα εντυπωσιακό ποσοστό με βάση τα δεδομένα.

Η αντιπαράθεση στην Αίγυπτο, ανάμεσα στους ισλαμιστές και τους οπαδούς του στρατιωτικού συμβουλίου που επαγγέλλονται από την μια την σταθερότητα, αλλά και την κοσμικότητα δημιουργεί ένα νέο διχασμό από τον οποίο η ρομαντική φιγούρα των νεαρών εξεγερμένων της Ταχρίρ που θύμιζαν δυτική δεκαετία του 1960 έχει χαθεί. Όχι ότι δεν είναι πολιτικά υπαρκτή δυναμική – αντίθετα, στις προεδρικές η υποψηφιότητα του αριστερού νασεριστή Σαμπαχί, που θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι εκφράζει εν μέρει αυτές τάσεις, πήγε πολύ καλά και ήρθε τρίτος. Όμως, αυτή η τaση είναι ακόμα υπό συγκρότηση.

Όταν το στρατιωτικό συμβούλιο κινήθηκε λίγο πριν τις προεδρικές και ανέλαβε ντε φάκτο νομοθετικές εξουσίες μετά την ακύρωση του ενός τρίτου των βουλευτικών εκλογών, φάνηκε να κτίζει τις παρεμβάσεις και τους ελιγμούς του πάνω σε ένα κλίμα της αντίδρασης δύο μερίδων του πληθυσμού: των κοσμικών απέναντι στη σαρωτική νίκη των ισλαμιστών στις βουλευτικές, αλλά και των συντηρητικών νοσταλγών της «σταθερότητας». Ουσιαστικά, μετά την αρχική ευφορία της Ταχρίρ οι δύσκολες επιλογές, αλλά και οι προεκτάσεις κάθε παράταξης αρχίζουν να δείχνουν τα όρια των συμμαχιών.
Με δεδομένη τη συμβολική σημασία της Αιγύπτου στον αραβικό κόσμο αξίζει να καταγραφεί, επίσης, ότι στις προεδρικές εκλογές τα τηλεοπτικά κανάλια των Μοναρχιών του κόλπου διαχωρίστηκαν και πάλι, όπως και επί

Μουμπάρακ – το μεν Αλ Αραμπίγια - των Σαουδαράβων - στήριξε το Σαφίκ, ενώ ο Αλ Τζαζίρα στήριξε τον υποψήφιο της Μουσουλμανικής Αδελφότητας. Μερικοί πιστεύουν ότι αυτή η διαφοροποίηση, δεν είναι μόνο αποτέλεσμα της επιστροφής των διαμαχών ανάμεσα στις δύο Βασιλικές οικογένειες για την επιρροή τους στην Αίγυπτο, αλλά και των βαθύτερων ανταγωνισμών τους – που οξύνονται μετά τον θανατο του διάδοχου στην Σαουδική Αραβία και την άνοδο ενός αντίπαλου της οικογένειας Αλ Θανί - του Κατάρ - στον κληρονομικό κύκλο της διαδοχής.
http://angryarab.net/2012/06/20/signs-of-an-early-return-of-the-saudi-qatari-conflict/

Στις ίδιες της μοναρχίες, η κατάσταση άρχισε και πάλι να απασχολεί τους δυτικούς σύμμαχους των μοναρχιών όπως τον Economist. Σε ανταπόκρισή του, από την περιοχή παραδέχεται για πρώτη φορά ότι λ.χ. η παρουσίαση των κινητοποιήσεων στο Ομάν πέρσι από τα δυτικά και ιδιαίτερα τα βρετανικά ΜΜΕ είχε λογοκριθεί λόγω των σχέσεων του σουλτάνου με τη Δύση. Οι κινητοποιήσεις ήταν ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες, αφού δεν συμπεριλάμβαναν μόνο θέματα «δημοκρατικών δικαιωμάτων», αλλά και εργατικά ζητήματα που εκφράστηκαν με απεργίες. Φαίνεται ότι το ρεύμα της αμφισβήτησης επανέρχεται στο Ομάν με μια νέα σειρά απεργιών με κέντρο τη βιομηχανία πετρελαίου. Ταυτόχρονα, φαίνεται ότι το ίντερνετ αρχίζει να γίνεται ένας όντως εναλλακτικός χώρος πληροφόρησης: ένα σάϊτ συζητήσεων διεκδικεί ότι το επισκέπτονται 10% του ενήλικου πληθυσμού του σουλτανάτου.
Όμως, οι βασικές ανησυχίες φαίνεται να εστιάζονται στον κύριο παίκτη της περιοχής – την Σαουδική Αραβία. Ο θάνατος του πρίγκιπα Nayef, ο οποίος μετά από χρόνια αναμονής πέθανε τελικά, χωρίς να καταφέρει να γίνει βασιλιάς, αφού ο νυν βασιλιάς ο Abduallah είναι 89 και στέκει ακόμα. Σημειωτέον ότι όλοι είναι απόγονοι του βασιλιά Σαούντ. Οπότε, αναπόφευκτα ο φόβος είναι ότι η μοναρχία, η οποία είναι ο στυλοβάτης της συντηρητικής σταθερότητας δεν μπορεί να ανανεωθεί και ότι η εσωτερική αρτηριοσκλήρωση οδηγεί σε αναπόφευκτη κρίση. Η αμφισβήτηση δεν έρχεται, όμως, από μια κατ' ανάγκη εκμοντερνιστική οπτική – αν και υπάρχει ένα ποσοστό ανεργίας που εκτιμάται στα 30% για νεαρούς κάτω των 30 και η φτώχεια είναι, επίσης, υπαρκτή για γυναίκες σε μονογονεϊκές οικογένειες, εντούτοις η υποχώρηση της ένοπλης ισλαμικής βίας έχει αντικατασταθεί από επίσης ακραίους

σαλαφιστές κήρυκες που καταδικάζουν τη διαφθορά και οποιαδήποτε τάση αλλαγής στο Βασίλειο, απέναντι στους εκμοντερνιστές που εισηγούνται αλλαγές και κινήσεις για να σωθεί το Βασίλειο, όσο είναι καιρός.

Η στάση της μοναρχίας μέσα από τα βρετανικά μάτια για το συριακό ζήτημα είναι εκφραστική: στα μέσα της εβδομάδας, η Guardian είχε μεταδώσει ότι η Σαουδική Αραβία σκόπευε να πληρώνει μισθό στους ένοπλους ισλαμιστές στην Συρία, σε μια προσπάθεια να ενθαρρύνει την αντιπολίτευση ή και να εξαγοράσει μερίδα των Συρίων. Αντίθετα, ο Economist, την ίδια εβδομάδα, παρατηρούσε μια απροθυμία, να γίνει κάτι τέτοιο - μιλώντας προφανώς με άλλους παράγοντες - λόγω του ότι το Βασίλειο είναι γενικά αντίθετο στην αποσταθεροποίηση και ότι κινείται για να εξασφαλίσει μεν, την ανατροπή κοσμικών καθεστώτων, αλλά χρησιμοποιεί, επίσης, τις συγκρούσεις σε Λιβύη και Συρία για να αποθαρρύνει οποιαδήποτε αμφισβήτηση στο εσωτερικό – μετατρέποντας ουσιαστικά στην ο,ποία αμφισβήτηση σε εικόνα εμφυλίου. Όπως γράφει ο Economist, παρά το μίσος των Σαούντ για τον Καντάφι, το νέο καθεστώς στη Λιβύη δεν έχει ακόμα αναγνωριστεί από τη Μέκκα. Ο βασικός παίκτης αυτών των πρωτοβουλιών είναι το Κατάρ, και η Σαουδική Αραβία, όπως οι υπόλοιποι μονάρχες ακολουθούν, προτιμώντας το χάος, παρά την εικόνα σταθερών αντίπαλων.

Στις ένοπλες περιοχές, υπήρξαν νέες συγκρούσεις στην Λιβύη και μάλιστα την περιοχή της Ζιντάν, προπυργίου των αντικαθεστωτικών, σύμφωνα με τα δυτικά ΜΜΕ. Οι συγκρούσεις που φαίνεται να εμπλέκουν τρεις κοινότητες και ενδεχομένως στρατόπεδα, φαίνεται να έχουν να κάμουν με τους αντικανταφικούς τη Ζιντάν τους κανταφικούς αντιπάλους τους και μια άλλη ομάδα που φαίνεται να κινείται στο ενδιάμεσο των δύο. Η επίσημη αναφορά για τις συγκρούσεις ήταν η διεκδίκηση ιδιοκτησίας κάποιας περιοχής. Αλλά όταν δει κάποιος τα γεγονότα με βάση την εξέλιξη τους από πέρσι, η εικόνα, μάλλον, επιβεβαιώνει το ερμηνευτικό πλαίσιο της συντήρησης δυνάμεων. Οι μεν ένοπλοι της Ζιντάν ποτέ δεν είχαν καταφέρει ουσιαστικά να νικήσουν στην περιοχή τους. Η μεταφορά τους στην Τρίπολη έγινε με το άνοιγμα ενός διαδρόμου μέσω των αεροπορικών βομβαρδισμών. Όταν έφτασαν στην Τρίπολη έγιναν μεν γνωστοί για την φαιδρότητα τους - είχαν πάρει ένα ελέφαντα από το ζωολογικό κήπο για να το πάρουν στα βουνά της πόλης

τους - αλλά η πραγματική τους επικράτηση - όπως και των ενοπλων της Μισράτα [από όπου ήρθε και η άλλη ένοπλη δύναμη που χρησιμοποίησε το ΝΑΤΟ για την κατάληψη της Τρίπολης] - στην δική τους περιοχή ήταν πάντοτε αμφίβολη, καθώς οι αντίπαλοι τους εξακολουθούσαν να είναι ένοπλοι και να ελέγχουν τις δικές τους περιοχές. Και ιδιαίτερα η φυλή Warfalla, η οποία πρόσκειται στους κανταφικούς.

http://www.rt.com/news/libya-tribal-clashes-war-350/

Στη Συρία από την άλλη, την περασμένη βδομάδα, καταγράφηκε και από τα δυτικά ΜΜΕ μια σφαγή 26 υποστηρικτών της κυβέρνησης.

http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-18551693

Ταυτόχρονα, αυξάνονται οι αναφορες αμφισβήτησης για την εκδοχή των δυτικών ΜΜΕ για την «σφαγή στην Χούλα».

http://angryarab.net/2012/06/24/doubts-about-hula/

Οι μάχες φαίνεται να περιορίστηκαν. Στο διεθνές πεδίο, οι δυτικοί προσπάθησαν να εκμαιεύσουν μια δήλωση του Πούτιν ότι εγκατέλειπε τον Άσσαντ, χωρίς επιτυχία. Η Ρωσία επιμένει σε νέα διάσκεψη με βάση το σχέδιο Αννάν και με τη συμμετοχή του Ιράν.

Στο στρατιωτικό πεδίο, η είδηση ήταν η κλιμάκωση της αντιπαράθεσης Συρίας- Τουρκίας και σε αυτό το τομέα, αξίζει να δει κάποιος μέχρι που θα φτάσει η Τουρκία με δεδομένο ότι μια πιο άμεση επέμβαση μπορεί να προκαλέσει και ένα είδος παναραβικης - όχι απλά σιητικής η αντιδυτικής - αντίδρασης. Από τη μια, αφού η Τουρκία είναι ο βασικός προμηθευτής στρατιωτικής βοήθειας - μαζί με τις μοναρχίες του Κόλπου και το ιδιαίτερα το Κατάρ - η αντιπαράθεση έχει πάρει ευρύτερες μορφές – κάθε κλιμάκωση των επιθέσεων ενόπλων στην Συρία έχει και το αντίστοιχο της στην κλιμάκωση των επιθέσεων Κούρδων ανταρτών στην Τουρκία. Τώρα, φαίνεται ότι μπήκαν και τα αεροπλάνα στο σκηνικό της αντιπαράθεσης: ένας πιλότος προσγείωσε το αεροπλάνο στην Τουρκία - μέσα στα πλαίσια του σεναρίου ενθάρρυνσης αποσκιρτήσεων από το συριακό στρατό - ενώ μετά καταρρίφθηκε τουρκικό αεροπλάνο στον εναέριο χώρο της Συρίας. Ο Γκιουλ φάνηκε, μάλλον, συγκρατημένος αναγνωρίζοντας, έμμεσα, ότι το αεροπλάνο ήταν στον εναέριο χώρο της Συρίας. Η στάση, ωστόσο, των τουρκικών αρχών παραμένει

ασαφής με διαφοροποιημένες δηλώσεις από διάφορους αξιωματούχους. Μια μερίδα φάνηκε να προσπαθεί να εμπλέξει το ΝΑΤΟ, αλλά τα στοιχεία που παρέθεσε η Συρία, μάλλον, δείχνουν να είχε δίκαιο ότι το τουρκικό αεροπλάνο ήταν στο συριακό εναέριο χώρο.

Στο Ισραήλ μετά από μια περίοδο που φάνηκε να αναδύεται ένας ρατσισμός εναντίον των Αφρικανών μεταναστών, την περασμένη Κυριακή έκανε δυναμικά την επανεμφάνισή του το κίνημα για «κοινωνική δικαιοσύνη» με μαζική εκδήλωση διαμαρτυρίας που κατέληξε σε σύγκρουση με την αστυνομία.
Η ρευστότητα είναι γενική.

Ρωσία: ο «κρατικός καπιταλισμός» δεν είναι ο στόχος, αλλά η Πολιτεία έχει την οικονομική της λειτουργία και χρησιμότητα …

Η τελευταία αναφορά του Πούτιν για την ρωσική οικονομία, μάλλον μπέρδεψε τους εμπλεκόμενους δυτικούς, παρά τους διαφώτισε. Από τον καιρό της προεκλογικής περιόδου, ο Πούτιν πρόβαλε δυο διαφορετικά ρητορικά μοντέλα: το ένα παρέπεμπε στο σχήμα του «Λαϊκού Μετώπου» με το οποίο κατέβηκε στις εκλογές και με το οποίο υποσχόταν προστασία στα λαϊκά στρώματα, ενώ από την άλλη ο Μεντβιέτεφ άφηνε να νοηθεί ότι θα ενθάρρυνε νέο κύκλο ιδιωτικοποιήσεων. Αξίζει να αναφερθεί ότι η ρωσική οικονομία, παρά τις μαζικές ιδιωτικοποιήσεις της δεκαετίας του 90 που είχαν το χαρακτηριστικό της μαζικής κλοπής δημόσιου πλούτου, εξακολουθεί να είναι κατά 50% κρατική.
Μια πρόσφατη ομιλία του Πούτιν φαίνεται ότι άνοιξε τις συζητήσεις προς δυο διαφορετικές κατευθύνσεις – από την μια φάνηκε να ευνοεί τις επενδύσεις ιδιωτικού κεφαλαίου σε κρατικές εταιρείες ενώ από την άλλη δεν φάνηκε να ευνοεί μια μαζική πώληση κρατικών εταιρειών. Τόνισε μάλιστα ότι «ναι μεν ο στόχος δεν είναι ο κρατικός καπιταλισμός» αλλά τόνισε επίσης ότι τα «ιδιωτικά μονοπώλια» τα οποία εμφανίζονται όταν δεν υπάρχει ανταγωνισμός, δεν είναι καλύτερα από τα κρατικά. Η αναφορά θεωρήθηκε μια σαφής παραπομπή στις ιδιωτικοποιήσεις και τον «άγριο καπιταλισμό» δεκαετίας του 90.

«Χωρίς υγιή ανταγωνισμό μια οικονομία της αγοράς επιδεικνύει τάσεις για παρακμή που δεν είναι λιγότερο εμφανείς από ότι σε ένα συγκεντρωτικό σύστημα».

Και έμμεσα η σπόντα έπιανε και τις διεθνείς αγορές που μπορεί να είναι πια και ένα αρνητικό παράδειγμα για τον ρώσο ηγέτη.

Ήδη, στο εσωτερικό της Ρωσίας αρχίζουν να διαμορφώνονται διάφορα μπλοκ, τα οποία υποστηρίζουν την συγκεντροποίηση των κρατικών εταιρειών σε στρατηγικούς τομείς - όπως το πετρέλαιο - ενώ ακόμη και πολιτικοί που τείνουν προς τον νεοφιλελευθερισμό, όπως ο Κουτριών - πρώην υπουργός οικονομικών - φαίνονται να αμφιβάλουν για τη χρησιμότητα να πωληθεί δημόσια περιούσια ..σε τέτοια περίοδο.

Στη Ρωσία φαίνεται να υπάρχει μια αυξανόμενη αυτοπεποίθηση που οικοδομείται λόγω των αποθεμάτων των κρατικών ταμείων από τις πωλήσεις φυσικού αερίου και πετρελαίου – μια στρατηγική την οποία ενθάρρυνε ο Πούτιν. Με βάση αυτή την στρατηγική, η Ρωσία μπορεί να λειτουργεί πια αυτόνομα στη διεθνή σκηνή - σε σχέση με την εικόνα εξάρτησης της περιόδου Γιέλτσιν - και κατά συνέπεια οι οικονομίες της στρατηγικής μάλλον θα πρέπει να ειδωθούν στα πλαίσια αυτής της νέας αυτοπεποίθησης της [επαν-] ανερχόμενης μεγάλης δύναμης. Ο Πούτιν καθόρισε, ήδη, την επόμενη περίοδο ως περίοδο έμφασης σε νέο παραγωγικό μοντέλο – χωρίς ωστόσο να προσδιοριστεί ποιά χαρακτηριστικά θα έχει..Ενα μείγμα κρατικού και ιδιωτικού τομέα μάλλον θα είναι το πιο πιθανό, με άξονα την πανίσχυρη πηγή εσόδων από τον ενέργεια, και με στόχο, αν μπορεί να διακρίνει κάποιος μια σχετική προτίμηση, ένα είδος μείγματος βιομηχανίας και «οικονομίας της γνώσης».

http://www.euronews.com/newswires/1563542-analysis-putin-disavows-but-wont-ditch-state-capitalism/

ΣΠΟΝΤΕΣ

- **Νέα απόρριψη της ACTA** από επιτροπή Διεθνούς Εμπορίου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με 19 ψήφους έναντι 12. Αναμένεται να

γίνει ψηφοφορία στις αρχές Ιουλίου στο Ευρωκοινοβούλιο. http://www.rt.com/news/acta-committee-final-vote-365/

- Στο Φιλελεύθερο, στις 20 Ιουνίου, υπήρχε και σχόλιο για ανησυχίες για «σύγκρουση συμφερόντων» λ.χ. σε εταιρεία - την KPMG (UK) - η οποία θα διοριστεί «σαν ανεξάρτητος σύμβουλος για την ετοιμασία σχεδίου αναδιάρθρωσης της Λαϊκής Τράπεζας». Το σχόλιο για τη «σύγκρουση συμφερόντων» συνεχίζει να μην αναφέρεται στο εξόφθαλμο σκάνδαλο της παρουσίας του επικεφαλής της επιτροπής σε μια τέτοια συζήτηση - και τις σχέσεις του με τη Λαϊκή. Ίσως να μην είναι τυχαίο που προέτρεψε τον Ορφανίδη να προσπαθήσει να μετατοπίσει την ευθύνη του για το πρόβλημα των τραπεζών.
- Για τον Ορφανίδη αξίζει αναφορά σε μέρος του σχολίου του Π. Χαραλάμπους στο Φιλελεύθερο με τίτλο «Ο Ορφανίδης δεν εχει ευθύνη;» από την «επιστολή» του Ορφανίδη και τη βεβιασμένη πρόσκληση του Ν. Παπαδόπουλου για να τον καλύψει: «*Ο τέως διοικητής είχε και φαίνεται να έχει, τη νοοτροπία να βλέπει γύρω του «εχθρούς». Ας ρωτήσει τον προηγούμενο διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας κ. Χριστοδούλου – ένα άνθρωπο που δεν μπορεί να κατατάξει στους «εχθρούς» του – κατά πόσο μπορούσαν τα πράγματα να ήταν διαφορετικά αν ασκούσε τον εποπτικό του ρόλο ως Διοικητής. Μόνο τον κ. Χριστοδούλου. Και αν δεν πεισθεί ..τα ξαναλέμε.»*
- Κατά τον Ορφανίδη, όταν εφυγε από την θέση του όλα ήταν καλά στις τράπεζες – ε τότε κύριε Θανάση θα φταίει ο Μ. Σαρρής για τα 1.8 δις - το λιγότερο - που θέλει η Λαϊκή. Βέβαια φταίει γιατί εισηγήθηκε να σε φέρει ο Τάσσος, αλλά θα του φορτώσεις τωρά και την έλλειψη ανάληψης ευθύνης για τον εποπτικό ρόλο και για τη ρύθμιση των επενδύσεων των τραπεζών; Διότι ξέρεις πολύ καλά ότι είναι ευρύτερο το θέμα.
- **Ποιοί ήταν οι δικηγόροι της Λαϊκής επί Βγενόπουλου;**
- **Ποιοί έγραφαν άρθρα για σεβασμό των Διοικητικών Συμβουλίων των Τραπεζών, όταν δίνονταν δάνεια 1 δις σε λίγα άτομα των Δ.Σ.;**

- **Ο επικεφαλής της Κεντρικής Τράπεζας της Αυστρίας, Έβαλντ Νοβότνι, καταδίκασε τις πολιτικές λιτότητας** γιατί, λέει, οδηγούν σε καταστάσεις όπως την δεκαετία του 1930. Προφανώς, υπάρχουν και νούσιμοι τραπεζίτες που βλέπουν τις συνέπειες.
- **Σχόλιο παρατηρητή για το καθεστώς των μοναρχιών με ευρύτερη χρήση – ενδεχομένως λ.χ. και για μερικές αγορές:** στο Κοράνι υπάρχει μια Παραβολή για το βασιλιά Σολομώντα που ήταν λέει μεγάλος μάγος. Ο Σολομώντας λοιπόν μάγεψε μερικά τζίνι - πνεύματα - και τα διέταξε να φτιάξουν ναούς, λίμνες κλπ, καθώς ο ίδιος επιθεωρούσε το όλο σκηνικό. Χρειάστηκε να περάσει πολύς καιρός μέχρι ένα μικρό ταπεινό «σκουλουκούιν» «έφαγε» αρκετό ξύλο και έσπασε η καρέκλα. Τότε είδαν ότι ο βασιλιάς ήταν νεκρός για χρόνια. Στον Economist αναφέρεται ως παράδειγμα για τη Σαουδική Αραβία – αλλά μοιάζει και με μια χρήσιμη παραβολή για δυτικούς οικονομικούς κολοσσούς.
- Μια είδηση που κάνει εντύπωση στην Ευρώπη είναι από το Βήμα της Κυριακής όπου αναφέρει **ότι στην Ελλάδα την περίοδο 2010-11 προσλήφθηκαν 70.000 άτομα παρά το Μνημόνιο**. Ενδιαφέρον όντως – αν και η είδηση μοιάζει να είναι προετοιμασία για να στηριχθούν μαζικές απολύσεις. Αξίζει, πάντως να θυμηθεί κάποιος και τις **καταγγελίες του Γ. Παπανδρέου ότι η αλλαγή στη στάση απέναντι του από μερικές εφημερίδες είχε να κάνει και με τη μη έγκριση δανείων.** Για να υπάρχει και η ολική εικόνα για τις σχέσεις εξουσιών.
- Άμα για πρακτορεία του Προ-πο καίγονται καταστήματα και άμα είδαμε ξανά το σκηνικό των δολοφονιών αλα Αεροπόροι και Αθηνης της δεκαετίας του 90, ποιοι ακριβώς, και γιατί, θέλουν να δημιουργηθούν και καζίνα; Δεν αρκει η αρχική εικόνα;

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ – CULTURE WARS

Μια παράσταση στην «Υπόγα» [Λεμεσός]

«Ανησυχίες ενός ήρεμου μυαλού»

Μουσικοθεατρική παράσταση

Συντελεστές:

Ποίηση/Μουσική/Ερμηνεία: Δημήτρης Σπύρου

Σκηνοθεσία/Φωτισμός/Ερμηνεία: Στέλιος Ανδρονίκου

Συνδετικά κείμενα: Σ.Ανδρονίκου, Δ.Σπύρου

Επιμέλεια αφίσας: Ανδρέας Σπύρου, Δ.Σπύρου

Πολλά στοιχεία τούτης της παράστασης συνθέτουν παραστασιακά αλλά και κειμενικά ένα αποτέλεσμα που πληρεί λίο πολλά ούλλα τζείνα τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν το σύγχρονο θέατρο. Έν θα έθετα όμως το ζήτημα της ειδολογικής κατάταξης του έργου, ως σημαντικό, όσο το περιεχόμενο του - το παραστασιακό και κειμενικό μιας τζαι έχει το μεγαλυτερο ενδιαφέρον.

Η παράσταση εξεκίνησε με τους δύο performer επί σκηνής με τα πρόσωπα τους καλυμμένα με άσπρο μακιγιάζ και με ένα ηχητικό υπόστρωμα παραγόμενο που τον έναν performer ο οποίος ήταν τοποθετημένος στο αριστερό μέρος της σκηνής τζαι μόνο στο τέλους του έργου μετακινήθηκε που τη συγκεκριμένη θέση. Ο παραγλωσσικός κώδικας, προστιθέμενης τζαι της μουσικής σε τούτον τον κώδικα, που εκτεινόταν σε ούλλη τη παράσταση που τον έναν performer, σηματοδοτούσε πολλές φορές τις κινήσεις του άλλου και ακόμα πιο σημαντικό εσημασιοδοτούσεν τες - άρα πολλές φορές έχουμε τον ήχο ως ένα άλλο σημαινόμενο απομακρυνομενο που τη ρεαλιστική του χρήση ή σημασία. Παραδείγματος χάριν αντί πραγματικού ξυπνητηριού, το ξυπνητήριο άκουσμα έρκεται να δωθεί ως μια φωνή ανθρώπου-ρόλου ο οποίος έννεν απόλυτα σαφης. Γεγονός που αισθητικά σημάνει καταλυτικά πια μια μορφή σύγχρονη, τζαί ιδιαίτερα κρίνοντας με βάση τα δεδομένα του κυπριακού θεάτρου, δίνοντας πλέον νέα σημασιοδότηση του κόσμου μέσα που μιαν πολλά σύγχρονη μορφή. Για παράδειγμα, η σημασία του ξυπνήματος ενός ανθρώπου- ήρωα του έργου, παίρνει άλλες διαστάσεις όταν ο ήχος του ξυπνητηριού δίνεται με αυτό τον τρόπο. Παρόμοια ισχύουν και για άλλα παραγλωσσικά σημεία της παράστασης που αξίζει να αναλυθούν.

Βέβαια πολλή σημασία ιδιαίτερα σε σχέση με το προηγούμενο, έχει η μουσικότητα που παρήγαγε αυτή η παράσταση. Μια μουσικότητα, ακόμα και στο λόγο του Στέλιου Ανδρονίκου που σίγουρα έχει να κάνει και με τη χρήση της κυπριακής διαλέκτου. Η μουσικότητα τούτη ελειτουργούσε είτε χρηστικά (ξυπνητήρι, μουσική πάρτυ κ.λ.π) είτε επενδυτικά δημιουργώντας μιαν ατμόσφαιρα που με τη σειρά της παρέπεμπε, παραδείγματος χάριν, σ' ένα κλίμα με ανατολίτικο χαρακτήρα στο άκουσμα αμανέ. Τούτο με την σειρά του τοποθετεί μας χωρικά ας πούμε στη Κύπρο και σημασιοδοτεί τον αμανέ με τον τοπικό, ανατολίτικο εν μέρει χαρακτήρα της Κύπρου. Τζαι τούτο, κατά την άποψη μου, εν μια θέση αν θέλετε πολιτική τζαι παραπεμπει στην κοινωνιολογική σημασία του έργου η οποία εν επισης πολλά σημαντική τζαι επιτέλους θετει το θέατρο στες βάσεις που αναλογούν στο ριζοσπαστικόν του ενεργητικό.

Είναι από τις κυπριακές παραστάσεις που θέτουν κυπριακά ζητήματα, μορφικά και κειμενικά, πλήρως επικαιροποιημένα, γεγονός που κάνει την ανάλυση της πολύ πιο ενδιαφέρουσα. Το κείμενο αφορά, την καθημερινότητα ενός Κύπριου. Πως δηλαδή ξυπνά, πάει δουλειά (καφετζης), πάει party, πίνει κόκα τζαι θέλει να επαναστατήσει. Σύν του ότι κάποια στιγμή παρεμβάλει τζαι η απεικόνιση της συμπεριφοράς της Κύπριας γυναίκας. Στο τέλος προσπαθούμε πάντα να κάμουμε μια μεγάλη έξοδο. Εν ένα έργο που απασχολεί τζαι ασχολείται με τον άθρωπο στο συγκεκριμένο κοινωνικό πολιτικόν του τόπο τζαι χρόνο. Στες στιγμές καθημερινής ζάλης γίνεται χρήση της κυπριακής τζαι σε στιγμές υπαρξιακού ντελίριου η γλώσσα έσιει μια ποιητικότητα που ενισχύεται υπέροχα με τη μουσικότητα.

Παραστασιακά τζαι μόνο τωρά, έχουμε μια μεγάλη υπέρβαση εκ μέρους των συντελεστών της «Υπόγας» τζαι δει του Στέλιου. Εσυνηθίσαμε στην Κύπρο να βλέπουμε πολλές θεατρικές παραστάσεις να προέρχονται όλως παραδόξως που μια τηλεοπτική παράδοση η οποία υποβαθμίζει τη κυπριακή διάλεκτο στο επίπεδο της σύνδεσης της με συμβατικούς χαρακτήρες με στόχο όϊ την κριτική των εν λόγω χαρακτήρων αλλά καθιστώντας την κυπριακή ένα γλωσσικό σύστημα τοποθετημένο τζαι έξω που την κοινωνία του (γιατί η γλώσσα των τηλεοπτικών σειρών έννεν τζείνη που αντιστοιχει στην κοινωνία

μας) τζαι καθιστώντας την, μέσω των γλωσσικών παρωδιακών τάσεων που δημιουργεί, μια «γλώσσα νεκρή» η οποια λες και αναπαρισταται για να προκαλεσει ειρωνεια αντι εμπλοκη. Ίσης σημασίας αποτελεί τζαι η απόδοση τούτων των χαρακτήρων τζαι των καταστάσεων που πολλές φορές το αποτέλεσμα το αισθητικό εν πιο κοντά στην κακή παρωδία παρά στο λαϊκό θέαμα. Ο Δημήτρης με το κείμενο του προβάλλει μια γλώσσα ζωντανή τζαι καθόλου παραποιημένη τζαι ο Στέλιος παραστασιακά καταφέρνει κάτι δύσκολο κατά τη γνώμη μου - να αποδώσει μια σύμβαση μ' ένα συμβατικό τρόπο ο οποίος ενεργοποιεί την κριτική επέμβαση του θεατή, γιατί ενώ έχουμε να κάμουμε με ρεαλισμό στο κείμενο αλλά τζαι στη σκηνική του απόδοση, την ίδιαν ώρα τούτος ο ρεαλισμός αποδομείται που τα απανωτά κτυπήματα που δέχεται η επιτήδευση μέσα που το συμβολισμό του έργου. Επιπλέον σημαντικό εν το χιούμορ που παράγει η παράσταση τζαι το οποίο εν αυθεντικό θα έλεα, χωρίς τούτο να αναγνωστεί με προκατάληψη, εννοώ αυθεντικό χωρίς επιτηδεύσεις τζαι λαϊκισμό. Άρα έχουμε τη χρήση της κυπριακής γλώσσας τζαι την απεικόνιση της κυπριακής καθημερινότητας, χωρίς όμως να καταγίνεται στερεοτυπική απόδοση τζαι αποδυνάμωση του κειμενικού υποκειμένου τζαι εν γένει του παραστασιακού συνόλου.

Όσων αφορά το χώρο διακρίνεται μια έντονη λιτότητα αλλά δημιουργείται τζαι μια πολλά έντονη ατμόσφαιρα, σαν να έρκεται δηλαδή η "ησυχία" του χώρου να γεμώσει με την ένταση της γενικότερης ατμόσφαιρας. Επιπλέον τζαι η ίδια η χαρτογράφιση της σκηνής, καταργεί τη παραδεδομένη κλασσική διάταξη του χώρου. Τζαι έτσι οι χώροι αποκτούν νέα χρηστικότητα τζαι η διεύρυνση που προκαλείται, οδηγεί σε ένα πραγματικό άνοιγμα προοπτικών οι οποίες οδηγούν σε σύγχρονες αποδόσεις- ερμηνείες τζαι σε μια διάπλαση του νοηματικού περιεχομένου του έργου αλλά τζαι του βλέμματος του ίδιου του θεατή. Επίσης τα αντικείμενα χρησιμοποιούνται άλλοτε ρεαλιστικά τζαι άλλοτε αιρετικά δημιουργώντας έτσι τζαι ένα είδος παιχνιδιού όπως άλλοτε εντοπίζουμε στο μπεκετικό θέατρο.

Η μικρή ασάφεια που έφτασε σε 'μένα ως προς τη σχέση μεταξύ των δύο performer τζαι ως προς την ακριβή ιδιότητα του ενός εκ των δύο, δημιουργά, σχεδόν σαν να το επιδιώκει, τη δυνατότητα πολλαπλών ερμηνειών τζαι άρα

πολλαπλών σημασιοδοτήσεων εκ μέρους των θεατών, αποτέλεσμα απόλυτα θεμιτό τζαι επιθυμητό. Αν υπάρχει μια άρνηση προσωπική εν τούτη της παγίωσης νοημάτων τζαι αλήθκειων με κεφαλαία δήθεν γράμματα που πολλές φορές φτάνει να "βιάσει" το πνεύμα του αθρώπου. Πολλές φορές δηλαδή ο ένας ορίζει τον άλλον, άλλες φορές συμπληρώνει τον τζαι άλλες ενώνει τον με τες επιθυμίες του. Τζαι άρα, άλλος εαυτός, εξουσία, φύση για να φτάσει στο τέλος να τον ενώσει με την επιθυμία του ήρωα να ξεφύγει που τούτον το κύκλο το φαύλο της ζωής του.

Το ότι έχουν τζαι οι θκυό τα πρόσωπα τους βαμμένα άσπρα, εν που αρχής της παραστασης μια συνθήκη γεμάτη συνδέσεις ανάμεσα στους δύο αλλά και αισθητικά παραπέμπει μας σε μια μορφή που παίζει πολλά ανάμεσα στα όρια του κλόουν- ήρωα με τα επακόλουθα σημαινόμενα που έσιει μια τέθκια ερμηνεία. Η απένδυση του άσπρου προσώπου τζαι των δύο performer προς το τέλος του έργου, –σαν να το άσπρο μακιαγιάζ-μάσκα να εν ρούχο- με ένα τελείως αντισυμβατικό τρόπο που φτάνει να μοιάζει με τελετουργικό, παραπεμπει σε μια ερμηνεία αποποίησης της ανισσοροπίας του κλόουν-ήρωα τζαι κάμνει πλέον δυνατό τον απεγκλωβισμό του ήρωα – ανθρώπου όπου στο τέλος ενωμένος με τον εαυτόν του επιλέγει να κάμει δυνατή την αποχώρησην του ή έστω επιλέγει να παίξει με τούτον του το όνειρο.

Ιούνιος 2012

Αγγέλα Στάυρου για την προπαγανδιστική εξέλιξη.

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Αντιμιλιταριστική συναυλία θα πραγματοποιηθεί στις 29/6/12 στην τάφρο Κωστάντζα, στη Λευκωσία.

Ο "αμυντικός" Κυπριακός στρατός διεξάγει ένα καθημερινό, επιθετικό πόλεμο ενάντια στη ζωή και τη συνείδησή μας.

Ο αντιμιλιταρισμός είναι θέμα του να αρνείσαι να ζεις με διαταγές, ειδικά σήμερα που κάθε πλευρά της καθημερινής ζωής, κάθε όψη της πόλης αρχίζει σιγά σιγά να μοιάζει όλο

και περισσότερο με ένα απέραντο μουντό στρατόπεδο.

Περισσότερες πληροφορίες στό http://skapoula.espivblogs.net/

Συνοδευτικό βίντεο http://www.youtube.com/watch?v=Uyq_jp7TDVs&feature=youtu.be